

GO LUMIN

Dope or no Dope?

Nu meer dan drie jaar na mijn afscheid als atleet is het tijd om even terug achterom te kijken. Ik kan terugblikken op een zeer leuke atletiekloopbaan waarin ik veel heb meegemaakt, veel landen heb kunnen bezoeken dankzij de talrijke uitnodigingen. Het waren 8 fantastische jaren. Toch denk ik soms als ik terug kijk: “had er niet meer ingezet?”. “had ik niet gelijk vele andere sporters ook doktersbegeleiding moeten zoeken en mij vol stoppen met producten?”. Ik kan nu wel in een spiegel kijken zonder mij te moeten schamen maar had ik zowel financieel als op prestatiegebied niet heel wat meer kunnen winnen? Soms hoor je mensen zeggen “doping loont niet” maar bij dit gezegde plaats ik toch ernstige vraagtekens. Je kan geen krant meer openslaan of er staat iets in over doping. Mensen vinden het tegenwoordig normaal, liegen en bedriegen hoort er tegenwoordig blijkbaar gewoon bij. Journalisten hebben soms wel twijfels maar geen enkele durft een prestatie van een sporter in twijfel trekken. Geen enkele heeft het lef, de ballen om hard uit te halen. Nee, de atleet mag gewoon doordoen en gaan lopen met geld dat normaal voor andere EERLIJK atleten

bedoeld is. En na hun carrière worden dopingsporters zelfs beloond, Het worden iconen, worden aanbeden, komen op tv en in de boekjes, worden op een verhoog gezet. In het wielrennen worden ze ploegleider of zelfs bondscoach zoals Filip Meirhagen die nadat hij toegegeven had het mountainbiken mocht gaan leiden. Maar ook in andere sporten gebeurt dit, het is nu makkelijk om het wielrennen aan te vallen, het gebeurt waarschijnlijk in alle sporten.

Wordt het niet eens tijd om echt op te treden en mensen met een dopingverleden uit de sport te weren? Hoe kan een instantie verkondigen iets te doen tegen doping als ze dopingtrainers toelaat. Is het bvb normaal dat een atleet zoals Eddy Hellebuyck die zichvolgestopt heeft met EPO nu kinderen begeleid? Ik zou dit als ouder nooit aanvaarden.

Ook is er het probleem van de zware kwalificatienormen voor WK's en Olympische spelen. Nu komen ze hier in België af met belachelijke limiettijden. Deze zijn gebaseerd op top 8 van de wereld. Hoeveel van deze 8 atleten foetelen? Wat is de werkelijke waarde van deze limieten? Werken de bonden daardoor niet het gebruik in de hand? Moeten we dit ook niet aanpakken? Pushen de bonden u niet richting doping door deze belachelijke normen die dus gebaseerd zijn op dopingzondaars? De mensen van de bond staan wel op de eerste rij als je wint maar als een atleet tegen de lamp loopt branden ze deze af maar zichzelf blijven buiten schot. Deze mannen willen staan blinken naast een sporter die goed scoort op grote kampioenschappen, het maakt hun niet zoveel uit op welke manier dit gebeurt, In 2004 stelde ik mij kandidaat voor een plaatsje in het team atletiek Vlaanderen. Hierop werd ik uitgenodigd door de atletiekbond voor een gesprekje. Toen ik achteraf samen met mijn trainer terug reed naar Limburg was ik helemaal van de wijs. Ik was helemaal met de grond gelijk gemaakt. Ik kreeg verwijten dat ik teveel wedstrijden deed en dat mijn doktersbegeleiding op niets trok. Waarom kreeg ik dit naar het hoofd geslingerd? Is het dus op doktersbegeleiding dat men contracten kan verdienen, ik dacht dat het op prestaties moesten zijn. Maar nadat ik mijn gedachte even de vrije gang heb laten gaan kom ik toch steeds tot dezelfde conclusie, steeds ben ik blij dat ik de verleidingen heb kunnen weerstaan. Dat mijn karakter sterk genoeg was om de juiste weg in te slaan. En dat ik het dan nu wat moeilijker heb, soms op mijn tanden moet bijten, gefrustreerd moet langs de zijlijn staan als ik weer een verdachte prestatie zie neem ik er met de glimlach bij. Een eerlijke glimlach. Ik kan mijzelf nog in de spiegel bekijken,